

Κεφάλαιο 13: Ο φραξιονισμός της ηγεσίας χωρίς αρχές και η διαγραφή της Αντιπολίτευσης (ISO)

Πηγή: <https://www.marxists.org/archive/higgins/1997/locust/>

Κεφάλαιο 13 του βιβλίου του Τζιμ Χίγκινς “More Years for the Locust-The origins of SWP” («Κι άλλα χρόνια για την ακρίδα-η καταγωγή του SWP»)

Μετάφραση Α.Λ.

Κεφάλαιο 13

Αν είναι αναγκαίο, ένας άνθρωπος μπορεί να αλλάξει ολοκληρωτικά...και μετά την ολοκλήρωση της εκάστοτε αλλαγής γίνεται κατάλληλος για κάθε χρήση.

Μπέρτολτ Μπρεχτ

Η οργή για τις αλλαγές στον προσανατολισμό και το προσωπικό του Σοσιαλιστή Εργάτη κατέστησε απαραίτητο για την ηγεσία να δημιουργήσει τη θεωρητική βάση για τα καραγκιοζιλίκια της.

Για μια τέτοια δουλειά ο Κλιφ ήταν εξαιρετικά εξειδικευμένος και το αποπειράθηκε στο Εσωτερικό Δελτίο του Μαΐου 1974, σε ένα απόσπασμα με τίτλο Ο δρόμος που ανοίγεται μπροστά στους IS (βλ. Παράρτημα 5). Το κεντρικό πολιτικό σημείο του έτυχε αποτελεσματικής απάντησης από τη Ρουθ Νέλσον (επίσης στο Παράρτημα 5). Αυτό με το οποίο δεν ασχολήθηκε (η Ρουθ) ήταν η επί της ουσίας ανειλικρίνεια του άρθρου του Κλιφ. Το κείμενό του ξεκινούσε με μια κουραστική αναφορά σε αυτούς τους «ασήμαντους καβγάδες» από «κακοήθεις τύπους» ή «αδύναμους ημιμαθείς» που τον είχαν αναγκάσει να μπει σε διαμάχη μαζί τους. Εν τω μεταξύ ήταν αυτός που ξανάγραψε στο πόδι τη

θεωρία για να δικαιολογήσει αμφίβολες και τελικά ανεπιτυχείς οργανωτικές προτάσεις.

Όπως και σε πολλά από τα άρθρα του ξεκινούσε με ένα απόσπασμα από τον Λένιν χωρίς αναφορά στην πηγή, μια σίγουρη ένδειξη ότι η πλήρης ανάγνωση του κειμένου θα έδειχνε πιθανά το αντίστροφο αυτού που προσπαθούσε να αποδείξει. Σίγουρα πάντως δεν επιστράτευσε ποτέ απόσπασμα του μεγάλου Λένιν που να καταδικάζει την εμπειρία και την παράδοση των ώριμων (στΜ ηλικιακά) εργατών.

Η αναφορά στο άρθρο του Κίντρον στον Διεθνή Σοσιαλισμό, Νο. 7 βρίσκεται σε ένα κομμάτι με τίτλο «Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση: Η απάντηση στον Αριστερό Ρεφορμισμό». Πρόκειται ουσιαστικά για μια έκθεση της θεωρίας της διαρκούς οικονομίας των όπλων (μια θεωρία που ας θυμηθούν οι αναγνώστες ότι αποκηρύχθηκε από τον Κίντρον το 1977) με μια μόνο σελίδα αφιερωμένη στη “μεταδοτική φύση του ρεφορμισμού”. Με έναν πολύ αφηρημένο τρόπο, στην πραγματικότητα ο Κίντρον κόντραρε την αντίληψη του Κλιφ ότι υπήρχε «αποπολιτικοποίηση της μάζας των εργαζομένων». Έγραφε: “Για αυτόν [τον εργαζόμενο] η μεταρρύθμιση και η επανάσταση δεν είναι ξεχωριστές δραστηριότητες, που διαφυλάσσονται σε διακριτές και ξεχωριστές οργανωτικές φόρμουλες, η μετάβασή του από τη μεταρρύθμιση στην επανάσταση είναι φυσική, άμεση, δεν εμποδίζεται από τα κατοχυρωμένα συμφέροντα της ρεφορμιστικής οργάνωσης και ανταποκρίνεται απόλυτα στις μεταβαλλόμενες συνθήκες». Ο Κίντρον υπογραμμίζει το γεγονός ότι η νέα πολιτική της πάλης για μεταρρυθμίσεις στη βάση των σωματείων έχει τη δυνατότητα να περάσει στην επανάσταση για την υλοποίησή τους. Η μορφή της οργάνωσης είναι αυτή με την οποία ο εργαζόμενος μπορεί να συνδεθεί στενά και να την ελέγξει. Είναι η επιτροπή συνδικαλιστών ή οποιαδήποτε μορφή βάσης που αρμόζει στην δουλειά και είναι σε θέση να διεξάγει τον αγώνα. Οριακά το λες και παραίνεση στους «νέους χωρίς εμπειρία».

Η συζήτηση πάνω στην παμφλέτα των Κλιφ-Μπάρκερ «Εισοδηματική Πολιτική, Νομοθεσία και Εκλεγμένοι Συνδικαλιστές Βάσης» είναι ακόμη λιγότερο προσεκτική. Εδώ υπήρχε ο κάπως αισιόδοξος

ισχυρισμός ότι η παμφλέτα καθοδηγούσε τις επιτροπές βάσης να έρθουν σε αντιπαράθεση απέναντι στην κυβέρνηση και την ταξική συνεργασία των συνδικαλιστικών ηγετών όσον αφορά τους νόμους της εισοδηματικής πολιτικής. Όταν διαβάσαμε την ιδέα ότι το βιβλιαράκι απευθυνόταν στους πολύ νέους μας φάνηκε τελείως ηλίθια. Βασικά το γεγονός ότι το βιβλιαράκι περιείχε μια εισαγωγή από τον Ρεγκ Μπερτς, που τότε ήταν επί μακρόν κομμουνιστής συνδικαλιστής ηγέτης στο συνδικάτο AUEW δείχνει ότι ότι η παμφλέτα απευθυνόταν στους ώριμους συνδικαλιστές.

Επιπλέον, παράγωγο της παμφλέτας περί εισοδηματικής πολιτικής ήταν το βιβλιαράκι περί παραγωγικότητας. Αυτό ήταν ένα κείμενο που παρουσίαζε ένα λεπτομερές σχέδιο για την διαπραγμάτευση της παραγωγικότητας, το οποίο περιελάμβανε αιτήματα περί κινητής κλίμακας μισθών και δικαιωμάτων. Συγγράφτηκε μετά από μια μακρά σειρά συζητήσεων με τους συνδικαλιστές και τους εργάτες βάσης σε έναν αριθμό βιομηχανιών, κυρίως μηχανικών. Αρκεί να πούμε ότι οι πληροφοριοδότες του Κλιφ δεν ήταν ιδιαίτερα νεαροί ή άπειροι ή ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του βιβλίου για μαχητικό αγώνα κατευθύνονταν κυρίως σε όσους κάλυπταν θέσεις εκλεγμένων συνδικαλιστών βάσης ή άλλων εκπροσώπων της βάσης.

Ίσως η πιο ξεκάθαρη αναίρεση της νέας διορατικότητας του Κλιφ για την φύση της εργατικής επανάστασης ήταν η εμπειρία του ENV. Εδώ, ο Τζίοφ Κάρλσον, ένα καταξιωμένο και ταλαντούχο μέλος των IS, με την πάροδο του χρόνου συνέβαλε στο να φέρει στην οργάνωση πολλούς αγωνιστές, πολλοί από αυτούς πρώην μέλη του ΚΚ, για να δημιουργήσουν μια κλαδική οργάνωση των IS που ήταν το καμάρι του Κλιφ—η δικαίωση κι αποθέωση της θεωρίας του για τη φύση του ρεφορμισμού. Ήταν η ζωντανή άρνηση της ύστερης ανοησίας του.

Είχε δίκιο να λέει ότι οι IS στρατολογούσαν περισσότερους νέους παρά παλαιότερους εργαζόμενους, αλλά ήταν παράλογα λάθος να υποδηλώνει ότι (οι νέοι) ήταν κατά κάποιον τρόπο πιο αγνοί, επειδή στερούνταν συνδικαλιστικής εμπειρίας. Ισχύει πάντοτε ότι οι νέοι πείθονται πιο εύκολα για την επαναστατική πολιτική

και είναι εξίσου αναπόφευκτο ότι οι επαναστάσεις δεν γίνονται χωρίς να υπάρχουν πολλοί επαναστάτες σε όλες τις ηλικίες. Εάν η ηλικία άνω των 25 ετών είναι, εξ ορισμού, ρεφορμιστική τότε ο Κλιφ είναι ήδη τρεις φορές χαμένος.

Για να κάνει χειρότερο το λάθος του, ο Κλιφ συνέχισε να αμφισβητεί τη δική του κρίση ισχυριζόμενος ότι τα χαρακτηριστικά της νεανικής αρετής ήταν ανταγωνιστικά στους εκλεγμένους συνδικαλιστές βάσης. Εάν (οι νέοι) είχαν μαζί τους αρκετούς εργαζόμενους να τους ψηφίσουν για να τους εκλέξουν, τότε θα έπρεπε στην πραγματικότητα να αποκτήσουν κάποια «συνδιαχειριστική» θέση (στΜ ως εκλεγμένοι συνδικαλιστές βάσης), ασχολούμενοι με πειθαρχικές υποθέσεις, επιδόματα, επιτόκια και την καλύτερη δυνατή υλοποίηση των εθνικών συμφωνιών, ζητήματα που δεν επιδέχονται πάντα την ενθουσιώδη κραυγή “όλοι έξω” (στΜ «όλοι σε απεργία»). Που είναι φυσικά ο λόγος για τον οποίο ο νέος δεν θα κέρδιζε την ψήφο των εργαζομένων.

Αν οι λέξεις έχουν αξία, έπρεπε η «Εργατική Εφημερίδα» να γράφεται από νέους και η «Εργατική ηγεσία» έπρεπε να απαρτίζεται από αυτούς τους νέους. Αυτή η αξιολύπητη προσπάθεια τεκμηρίωσης πρόσθετε παραλογισμό στον παραλογισμό, καταλήγοντας σε ένα σωρό μυστικιστικές ανοησίες. Επειδή ήταν εργαζόμενοι, (υποτίθεται πως) μπορούσαν να γράφουν για βιομηχανικά θέματα με αγκιτατόρικο τρόπο, συνδέοντάς τα με τη γενική πολιτική των IS. Με την ανανεωμένη σύνθεση (στΜ στο συγγραφικό δυναμικό της εφημερίδας), η πολιτική των IS θα γινόταν μαγική. (Η ηγεσία) δεν θα βασιζόταν στη βάση της εμπειρίας των εργατών που ηγούνται στον αγώνα, αλλά στο γεγονός ότι (οι συγγραφείς) ήταν εργαζόμενοι. Με βάση την ίδια αποσπασματική λογική, κάθε αρσενικό του θιβέτ θα μπορούσε να είναι ο Δαλάι Λάμα.

Στην πραγματικότητα, όσο άπειροι κι αν ήταν αυτοί οι νέοι, σίγουρα θα ήταν λιγότερο άσχετοι με το εργατικό κίνημα απ’ ότι ο Κλιφ και τα μεσοαστικά στελέχη του. Φυσικά, ούτε αυτοί ούτε άλλοι εργάτες έγραψαν στον Σοσιαλιστή Εργάτη σε μεγάλο βαθμό,

ούτε απέκτησαν κάποιον ηγετικό ρόλο στην πολιτική των IS. Είχαν γίνει, όπως ακριβώς και η κιβωτός της διαθήκης, αντικείμενο ευλάβειας που εκπληρώνει μια καθαρά διακοσμητική λειτουργία. Η έμφυτη επαναστατική αξία τους θα περιοριζόταν στο να ψηφίζουν υπέρ του οτιδήποτε πρότεινε ο Κλιφ.

Η ίδια η ιδέα ενός κινήματος Βάσης που ξεπερνούσε τις συνδικαλιστικές ενώσεις και τις κλαδικές επιχειρήσεις, αλλά δεν διέθετε μια σταθερή βάση στους εκλεγμένους συνδικαλιστές βάσης και τους αξιωματούχους των συνδικάτων αποτελούσε αντίφαση. Ανεξάρτητα από το πώς ο Κλιφ και τα τσιράκια του ελίσσονταν, ξαναέγραφαν τη θεωρία των IS και παραποιούσαν τον Λένιν, η αντίφαση παρέμενε. Με το πλεονέκτημα της εκ των υστέρων γνώσης, φαίνεται ότι ο Κλιφ δεν πίστευε ότι οι IS μπορούν ακόμα και με τον σωστό προσανατολισμό να χτίσουν ένα κίνημα Βάσης. Είναι, φυσικά, απόλυτα τίμιο να έχει κανείς μια τέτοια άποψη. Αυτό που είναι απολύτως ανέντιμο είναι να αποκρύπτουμε αυτή τη σκέψη και να εξαπολύουμε κάποια μισοψημένη θεωρία, η προσκόλληση στην οποία θα διασφαλίσει την αποτυχία οποιασδήποτε στρατηγικής για ένα κίνημα Βάσης. Όταν συνειδητοποιήσουμε ότι η στρατηγική για το Κίνημα Βάσης είναι επίσημα το επίκεντρο της δραστηριότητας των IS εδώ και αρκετά χρόνια – παρά το γεγονός ότι μετά από μια πολλά υποσχόμενη αρχή έγινε πολύ γρήγορα ετοιμοθάνατη – μόνο και μόνο για να την αξιοποιήσει πρόσκαιρα ως μέσο για την καμπάνια «Δικαίωμα στην Εργασία», κανείς μπορεί να υποθέσει ότι αποτελούσε απλώς τη βιτρίνα για να καμουφλαριστεί μια πολύ κουρελιασμένη αξιοπιστία.

Για πολλούς από εμάς, που είχαμε περάσει αρκετό καιρό στους IS, ευλογώντας τους εαυτούς μας για την ασύγκριτη ανάλυσή τους, όλα αυτά έρχονταν σαν ένα δυσάρεστο σοκ. Ναι μεν δεν πιστεύαμε ότι οι IS κάλπαζαν όντας στα όρια για να γίνουν κόμμα, αλλά πιστεύαμε ότι είχαν αναπτυχθεί αρκετά ώστε να γίνουν ένας πόλος έλξης για τους αγωνιστές και μια πηγή αμηχανίας για τους γραφειοκράτες των συνδικάτων σε αρκετές βιομηχανίες και συνδικάτα. Περίπου εκείνη την περίοδο για

παράδειγμα, ο Γενικός Γραμματέας του συνδικάτου ASTMS, Clive Jenkins, έγινε έξω φρενών με τις επιθέσεις τους απέναντι στον ίδιο και στους σταλινικούς συμμάχους του.

Οι υπογράφωντες στο κείμενο «Σοσιαλιστής Εργάτης-Προοπτικές και Οργάνωση» αντιλήφθηκαν ότι αντιμετώπιζαν κάτι περισσότερο από μια γραφειοκρατική προσπάθεια να γίνουν εκκαθαρίσεις στην ΕΕ και τον Σοσιαλιστή Εργάτη. Επρόκειτο για μια προσπάθεια να ξαναγραφτεί η πολιτική των IS για την εργατική τάξη, το περιεχόμενο της εργατικής τάξης της πολιτικής της κοινωνίας των πολιτών, να γραφτεί «πλην» εκεί που προηγουμένως γράφαμε «συν». Η θεωρία του κρατικού καπιταλισμού ήταν μια πειστική εξήγηση για το τι συνέβη στη Ρωσία, την Ανατολική Ευρώπη και την Κίνα και αυτή η ανάλυση μας βοήθησε να κρατήσουμε τα μάτια μας μακριά από τις «σοσιαλιστικές μορφές» της κρατικής ιδιοκτησίας κ.λπ., και να παραμείνουμε επικεντρωμένοι στην εργατική τάξη σε όλα τα σχετικά πολιτικά ζητήματα. Παρόλα αυτά, δεν ήταν απαραίτητο να έχουμε την ανάλυση για τον κρατικό καπιταλισμό για να αποδεχθούμε την έννοια της κεντρικότητας της εργατικής τάξης, να αναλύσουμε και να χτίσουμε πάνω στις σύγχρονες εμπειρίες της εργατικής τάξης. Για εμάς, θα ήταν πολύ πιο εύκολο να το καταπιούμε αν ο Κλιφ είχε καταπιαστεί με μια αγωνιώδη αναθεώρηση της θεωρίας του κρατικού καπιταλισμού – εφόσον δεν το αντικαθιστούσε με τρίχες περί εργατικών κρατών ή γραφειοκρατικού κολεκτιβισμού κλπ, από το να υποστούμε τις σοβαρές σωματικές βλάβες που μας προκαλούσαν προβληματικές ενοράσεις για τη συνδικαλιστική και βιομηχανική δουλειά. **Το να αλλάξουμε ρότα στον Όμιλο μπροστά στη νέα αυτοσχέδια μόδα απαιτούσε όχι μόνο μια ηγεσία που θα δεχόταν να αλλάξει αλλά και το να έρθουμε πλήρως αντιμέτωποι με το ζήτημα του καθεστώτος (στους IS).**

Με αρκετά βαριά καρδιά, η πλειοψηφία των υπογραφόντων αποφάσισε ότι ήταν απαραίτητο να σχηματιστεί μια φράξια για να υπερασπιστεί τον βασικό πυρήνα της πολιτικής των IS. Το όνομα «Αντιπολίτευση IS» επιλέχθηκε εσκεμμένα για να υποδείξει ότι πατάμε στις βασικές παραδόσεις του Ομίλου Σοσιαλιστικής

Κριτικής και της θεωρίας και της πρακτικής των IS. Τότε ήταν που χάσαμε τον Ντάνκαν Χάλας. Μετά από μια μακρά συζήτηση με τον Κλιφ, ο Ντάνκαν μας πληροφόρησε ότι δεν επιθυμούσε πλέον να σχετίζεται με την αντιπολίτευση μας. Πρέπει να πούμε ότι αυτό το γεγονός ήταν απογοητευτικό. Όχι μόνο ήταν ένας από τους πιο πειστικούς ομιλητές και συγγραφείς της ομάδας αλλά ήταν και ο πιο δραστήριος υποστηρικτής της αρχικής διαμαρτυρίας μας και είχα την άποψη ότι, έχοντας αυτός επιδιώξει τον αγώνα, το μόνο σωστό ήταν να αναλάβει και τις αντίστοιχες ευθύνες, αν και όταν αυτές θα προέκυπταν.

Ο Ντάνκαν είχε μια διαφορετική άποψη, που ενισχύθηκε χωρίς αμφιβολία από την υπόσχεση να παραμείνει επαγγελματίας πλήρους απασχόλησης, την υπόσχεση για την επιστροφή της θέσης του στην ΕΕ και την υπόσχεση ότι στο μέλλον θα απολάμβανε τη λαμπερή εύνοια του Κλιφ.

Τι είναι η ευθύνη, η αλληλεγγύη και οι πολιτικές αρχές σε σύγκριση με αυτούς τους θησαυρούς; Όχι πολλά προφανώς. Ο κυνισμός του Κλιφ σε όλα αυτά ήταν αρκετά εντυπωσιακός. Ο Ντάνκαν Χάλας, του οποίου η παρουσία στην ΕΕ πριν από λίγους μήνες, σύμφωνα με τον Κλιφ, θα του χαλούσε τελείως τη δουλειά, καλωσοριζόταν τώρα με ανοιχτές αγκάλες. Γνωρίζαμε ότι η διαλεκτική εμπεριέχει την αντίφαση, αλλά αυτό το είδος της υποκρισίας πήγαινε την αντίφαση πάρα πολύ μακριά.

Η νέα ΕΕ–Ντέιβ Πιρς, Εθνικός Γραμματέας. Πως Φουτ, Αρχισυντάκτης του Σοσιαλιστή Εργάτη, Στιβ Τζέφρις, Υπεύθυνος βιομηχανικού τομέα; Κρις Χάρμαν, αρχισυντάκτης ISJ; Τζιμ Νάιτσολ, Ταμίας; μαζί με τον Ντάνκαν Χάλας, τον Νάιτζελ Χάρις, τον Τόνι Κλιφ, τον Τζον Τσάρλτον, τον Ρος Πρίτσαρντ – χωριζόταν σε δύο στρατόπεδα: η πλειοψηφία είχε πτυχία και η μειοψηφία, οι Κλιφ, Νάιτσολ και Πρίτσαρντ, δεν είχαν. Αυτή ήταν η επιτροπή που εκπροσωπούσε τους «τομείς-οδηγούς» και αποθέωνε την εργατική ηγεσία. Δεν ήταν κακή, δεν ήταν σε τίποτα καλύτερη από τις άλλες έξι πιθανές επιτροπές – σίγουρα πάντως δεν υπήρχε ένα τέτοιο άθροισμα ταλέντου που να δικαιολογήσει ότι μια τόσο μεγάλη αναταραχή στον Όμιλο για να

θρονιαστούν. Ο Ρος Πρίτσαρντ, φυσικά, ήταν εργάτης αλλά δεν ταίριαζε με το πρότυπο εργάτη του Κλιφ, επειδή ήταν περίπου στα 35 του, ένας πολύ έμπειρος συνδικαλιστής και βρισκόταν στον Όμιλο από τις αρχές της δεκαετίας του 1960. Πλήρωσε γι' αυτά τα λάθη του με το να μην παραμείνει για πολύ καιρό στην ΕΕ. Πραγματικά, για τα βουνά είχαν αρχίσει οι ωδίνες τοκετού, έχοντας ξεχάσει πώς στα αλήθεια είχαν μείνει έγκυα.

Το βασικό κείμενο της Αντιπολίτευσης IS ονομάστηκε "Οι Διεθνείς Σοσιαλιστές: οι Παραδόσεις μας". Σε δέκα διπλωμένες σελίδες Α4 απέβλεπε στο να επιστήσει την προσοχή των μελών στα σοβαρά προβλήματα που είχαν προκύψει στην ομάδα. Προσπαθούσε να δείξει ότι οι διαμάχες δεν αφορούσαν κάποια γέρικα κομματικά άλογα που είχαν στραβώσει επειδή απολύθηκαν. Μιλούσε για την ανάπτυξη των IS και την ανάγκη να εδραιωθούν και να αποφευχθούν πολιτικές επίπλαστης γρήγορης ανάπτυξης όπως η καμπάνια μετατροπής αγοραστών σε πωλητές. Επέκρινε την άποψη περί νεολαιίστικης πρωτοπορίας. Το κείμενο συνέχιζε αντιτασσόμενο σε ένα άλλο στρατήγημα που προωθούνταν στα μέλη, στη δημιουργία κλάδου εργαζομένων «λευκών κολάρων» και φοιτητικού κλάδου. Αυτή η τελευταία γελοία φούσκα είχε προκαλέσει όλων των ειδών τα κωμικά αποτελέσματα. Οι κλαδικές των καθηγητών σχηματίστηκαν υπό την κηδεμονία του δεύτερου υπεύθυνου Βιομηχανικού Τομέα, του Τζον Ντίζον, ο οποίος μάλλον φαινόταν να πιστεύει ότι οι καθηγητές θα μπορούσαν να λειτουργήσουν σαν την κλαδική του ENV, κερδίζοντας την υπογραφή εθνικής συμφωνίας και διαπραγματευόμενοι για την εφαρμογή της ανά περιοχή. Η ιδέα του φοιτητικού κλάδου ήταν ακόμη πιο γελοία, με τον Κρις Χάρμαν να εκφράζει την άποψη ότι για να σώσουμε τους εργάτες από τις φοιτητικές υπερβολές, οι φοιτητικές κλαδικές θα έπρεπε να δικαιούνται μόνο τα μισά δικαιώματα ψήφου σε σχέση με άλλους κλάδους. Εκείνη την εποχή, αυτή η συγκεκριμένη συζήτηση σχεδόν με έπεισε ότι είχε μια αίσθηση του χιούμορ.

Το μεγαλύτερο από τα αδικήματα που διέπραττε το κείμενο της Αντιπολίτευσης ήταν το σύντομο κομμάτι με τίτλο «η επιρροή του

Κλιφ μέσα στην Ηγεσία», η οποία περιέγραφε μερικά από τα πιο χτυπητά σφάλματα του Κλιφ. Έκανε πολύ ήπια κριτική, τόσο που πιστεύω ότι αυτοπεριοριστήκαμε υπερβολικά, λέγοντας μεταξύ άλλων: «Ο Κλιφ έχει μεγάλες και πιθανά αναντικατάστατες αρετές... Δυστυχώς, αυτές συνοδεύονται από μια σειρά λιγότερο επιθυμητών χαρακτηριστικών. Σε αντίθεση με τον Τρότσκι ή τον Λένιν, βρίσκει τα οργανωτικά ή καθοδηγητικά καθήκοντα βαρετά, όταν δεν προσανατολίζονται προς τις δικές του άμεσες ανησυχίες. Οι άκαμπτες βεβαιότητες του, όσο διαρκεί ο εφήμερος ενθουσιασμός του, δεν σηκώνουν αντίλογο ... Ο Κλιφ δεν είναι πειθαρχημένο μέλος μιας συλλογικότητας και οι ηγετικές επιτροπές είναι καλές στον βαθμό που συμφωνούν ολόψυχα με τις ιδέες του και από κακές έως αδύνατο να υπάρξουν στον βαθμό που δεν συμφωνούν ολόψυχα». Αυτές οι λίγες σκέψεις σχετικά με τον Κλιφ, ένας κοινός τόπος μεταξύ εκείνων που τον γνώριζαν καλά, εκλήφθηκαν με τον ίδιο τρόπο όπως θα το εκλάμβανε ο ευσεβής χριστιανός αν έπιανε κάποιον στα πράσα να χρησιμοποιεί το Ιερό Δισκοπότηρο ως γλάστρα. Βασικά κανένας δεν φώναξε επί λέξει «ιεροσυλία», αλλά έγινε σαφές ότι ο Κλιφ και η κλίκα του βρήκαν αυτό το είδος ανοιχτής κριτικής βαθιά προσβλητικό και ένα κίνητρο για να εντείνουν τη συγκεκριμενοποιημένη εκστρατεία κατασφυγής της Αντιπολίτευσης (IS-Opposition, ISO).

Μια σημείωση στο κείμενο «Οι παραδόσεις των IS» ανέφερε ότι (το κείμενο) στηριζόταν από: “τα παρακάτω μέλη της Εθνικής Επιτροπής: Κεν Απλμπάι, Ρομπ Κλέι, Τζιμ Χίγκινς, Ρον Μέρφι, Τζον Πάλμερ, Ουάλι Πρίστον, Γκρέινβιλ Ουίλιαμς». Σαν να το έκανε για να επιβεβαιώσει τα δίδυμα ρητά ότι «είναι καλύτερο να είσαι πρώτος στο ψηφοδέλτιο» και «διαφήμιση να ‘ναι και ό,τι να ‘ναι», ο Κεν Απλμπάι δέχθηκε πρόταση και αποδέχθηκε τη θέση επαγγελματία ως Βοηθός Υπεύθυνου Βιομηχανικού τομέα, για να συνεργαστεί με τον Στιβ Τζέφρις. Ο Κεν, παρεμπιπτόντως, ήταν ένας πολύ ωραίος τύπος, ένας πολύ ικανός και πεπειραμένος αγωνιστής, ένας σχεδιαστής που είχε καθοδηγήσει μεγάλες απεργίες και είχε στοχοποιηθεί από τους εργοδότες. Η νέα του δουλειά περιελάμβανε κι αυτή μεγάλους αγώνες και έλαβε τέλος με το να στοχοποιηθεί από τον φιλόδοξο και υπερ-

δραστήριο Τζον Ντίζον. Δεν είναι μια ευχάριστη ιστορία αλλά γίνονταν πολλά τέτοια την εποχή εκείνη.

Κατά τη συνδιάσκεψη των IS του Σεπτεμβρίου 1974, τα θέματα της αντιπαράθεσης δεν ξεκαθάρισαν και, λόγω των ιδιομορφιών της ημερήσιας διάταξης, μόλις που συζητήθηκαν. Μερικοί από τους συντρόφους της Αντιπολίτευσης (ISO) εξελέγησαν στην Εθνική Επιτροπή – οι Τζον Πάλμερ, Γκρέινβιλ Ουίλιαμς και Ρομπ Κλέι.

Το γεγονός ότι η ISO δεν έμεινε εκτός Εθν. Επιτρ. και εξακολουθούσε να επιμένει ότι υπερασπιζόταν την παράδοση των IS ενάντια στην υπάρχουσα ηγεσία αποδείχτηκε ένα πολύ μεγάλο εμπόδιο για «την πρωτοπορία της εργατικής πρωτοπορίας». Μια ιδέα για το τι μας περίμενε ήταν ο διορισμός του Τζιμ Νάιτσολ ως Εθνικού Γραμματέα στη θέση του Ντέιβ Πιρς. Ενώ μπορούσαμε να ανησυχούμε για την έκβαση των συζητήσεων σε μια επιτροπή με προεδρεύοντα τον Πιρς, ήταν προφανές ότι με προεδρεύοντα τον Νάιτσολς, δεν χρειαζόταν καν να ασχοληθούμε με την ποινική δίωξη, οι μπάσταρδοι (στΜ δηλ. η ISO) ήδη είχαν ήδη κριθεί ένοχοι.

Τώρα οι IS διέθεταν αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί ισορροπημένη πολιτική ηγεσία. Ο Πωλ Φουτ παρήγαγε το είδος της εφημερίδας που ήθελε ο Κλιφ, οι Χάλας και Χάρμαν παρήγαγαν την τεκμηρίωση για την τελευταία φαιινή ιδέα του Κλιφ και ο Νάιτσολ μπορούσε να διευθετήσει τα οργανωτικά ζητήματα εις βάρος της ISO. Για την επίτευξη αυτού του στόχου δημιουργήθηκε μια Οργανωτική Επιτροπή. Ο Κλιφ βυθίστηκε βαθιά στη μελέτη των Οργανωτικών Προτάσεων των Ντατ-Πόλιτ του ΚΚ Μεγάλης Βρετανίας του 1922 και τις αναμάσησε σχεδόν κατά γράμμα. Όπως μου έγραψε ο Χάρι Γουίκς τον Απρίλιο του 1975: “Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι έχουν «δανειστεί» πάρα πολλά από τον Ντατ. Δεν έχουν τον θεό τους, έχουν αντιγράψει ακόμα και τη στίξη. ”

Εδώ δόθηκε έμφαση στις τοπικές και περιφερειακές επιτροπές, στην ασφάλεια και την παραχάραξη του Μπολσεβίκικου μοντέλου. Ο Κλιφ δεν ήξερε ή επέλεξε να ξεχάσει- αν και ο Χάρι Γουίκς, που εκείνη την εποχή βρισκόταν στο ΚΚ μπορούσε να του

φρεσκάρει τη μνήμη- ότι οι Οργανωτικές Προτάσεις των Ντατ-Πόλιτ δεν αφορούσαν απλά μια αναδιοργάνωση του κόμματος. Είχαν δυο πολύ πιο σημαντικούς στόχους: να διώξουν από την ηγεσία τα πρώην μέλη του SLP όπως τους ΜακΜάνους, Πωλ και Μπελ και να εγκαθιδρύσουν μια ηγεσία πιο πειθήνια απέναντι στο ρώσικο κόμμα. Έναν χρόνο μετά το μοντέλο αυτό αναθεωρήθηκε σημαντικά, καθώς είχε πετύχει τον αρχικό σκοπό του.

Για τους Κλιφ και Νάιτσολ το ιστορικό ζήτημα καθεαυτό δεν είχε καμία σημασία, αλλά παρείχε μια έτοιμη λύση για το πώς θα περιοριστεί η παρουσία της Αντιπολίτευσης στη συνδιάσκεψη. Το μέτρο εκπροσώπησης επρόκειτο να αυξηθεί το 1/15 στο 1/30 μέλη. **Οι εκλογές θα έπρεπε να πραγματοποιηθούν κατά περιφέρεια και όχι κατά κλαδική οργάνωση.** Σε πολύ λίγα μέρη η Αντιπολίτευση είχε πλειοψηφία στις Περιφέρειες, παρόλο που είχε την πλειοψηφία σε διάφορες κλαδικές οργανώσεις. Αντίθετα από τις ιδέες του Κλιφ του 1968 για την εκπροσώπηση των μειοψηφιών, **οι εκλογές έπρεπε να έχουν έναν νικητή που θα κέρδιζε όλους τους αντιπροσώπους.** Το απλό αποτέλεσμα ήταν ότι η ISO, που συγκροτούσε σημαντικές μειοψηφίες σε ορισμένες περιφέρειες, αποκλείστηκε από την εκπροσώπηση που δικαιούταν.

Οι υπαρκτές δομές της Εθνικής Επιτροπής – που θεωρητικά επιφορτιζόταν με τον γενικό πολιτικό έλεγχο και την εκλογή μιας Εκτελεστικής Επιτροπής υπεύθυνης για την καθοδήγηση της λειτουργίας του Ομίλου μεταξύ των μηνιαίων Εθν. Επιτροπών- έπρεπε να εκτοπιστούν υπέρ μιας Κεντρικής Επιτροπής που εκλεγόταν από το συνέδριο και ενός Εθνικού Συμβουλίου με συμβουλευτικό χαρακτήρα με εκπροσώπους από περιφέρειες και περιοχές, επιστρέφοντας ουσιαστικά στο ομοσπονδιακό σύστημα του παρελθόντος. Αυτό που ήταν ξεκάθαρο ήταν ότι ένα σύστημα που μόνο εν μέρει μπορούσε να ασκεί έλεγχο στον επαγγελματικό μηχανισμό πλήρους απασχόλησης αντικαταστάθηκε από ένα σύστημα που δεν θα ασκούσε στον μηχανισμό κανέναν έλεγχο.

Για να οξυνθεί το γενικό κλίμα υστερίας, αποφασίστηκε, για λόγους ασφάλειας, **ότι η προσεχής συνδιάσκεψη θα είναι ανοιχτή μόνο στους εκλεγμένους αντιπροσώπους.** Αυτό ήταν μια σημαντική

ρήξη με το παρελθόν και σίγουρα δεν εντασσόταν στο πνεύμα ή την πρακτική του μπολσεβικισμού, όπου, ακόμη και στις εποχές με τα υψηλότερα επίπεδα καταστολής, τα μέλη δικαιούνταν να παρευρίσκονται σε αυτές τις διαδικασίες είτε ήταν είτε δεν ήταν αντιπρόσωποι.

Ο χώρος έπρεπε να κρατηθεί μυστικός και αυτή η συγκεκριμένη στρατηγική, για να περιθωριοποιηθεί ακόμα περισσότερο η ISO, οδήγησε στην γελοία κατάσταση να περιπλανούνται οι αντιπρόσωποι στο πάρκο Finsbury αναζητώντας τον σύντροφο που θα τους οδηγούσε στον χώρο της συνδιάσκεψης. Δεν θυμάμαι αν ο «οδηγός» φορούσε ένα κόκκινο γαρίφαλο στην κουμπότρυπα, αλλά θυμάμαι ότι χρειάστηκαν περίπου πέντε λεπτά για να ανακαλύψουμε σε ποιο ξενοδοχείο διεξαγόταν η συνδιάσκεψη, ένα αίνιγμα που δεν θα έπαιρνε πολύ περισσότερο ακόμα και στον πιο χαλαρό πράκτορα των μυστικών υπηρεσιών να το λύσει. Όλο αυτό το θεατρικό δράμα υψηλού επιπέδου – το οποίο ήταν στην πραγματικότητα ακόμα καλύτερη κωμωδία – γινόταν πιο παράλογο από το γεγονός ότι, ενώ τα μέλη κρατήθηκαν μακριά, οι επισκέπτες του ξενοδοχείου και όσοι εκμεταλλεύονταν τις δημόσιες εγκαταστάσεις του μπορούσαν να απολαμβάνουν την ευχαρίστηση να ακούνε τον Κλιφ σε πλήρες παραλήρημα. Όπως ήταν αναμενόμενο, πολλοί από αυτούς το έκαναν. Ίσως να μην ήταν σε φόρμα εκείνη τη μέρα.

Το πράγμα που είναι πεπερασμένου ενδιαφέροντος για όλες αυτές τις καταστατικές αλλαγές είναι ότι ήταν τελείως αντικαταστατικές. Το άρθρο 14 του Καταστατικού των IS έλεγε κατηγορηματικά: “Αυτές οι αρχές μπορούν να τροποποιηθούν μόνο από τη Συνδιάσκεψη”. Σε μια καθαρή ανατροπή των δημοκρατικών κανόνων, οι αντιπρόσωποι εκλέχθηκαν με ένα σύνολο κανόνων που δεν υπήρχαν καταστατικά, οι οποίοι θα μπορούσαν, ως αντικαταστατικοί αντιπρόσωποι, να επικυρώσουν μια αντικαταστατική συνδιάσκεψη. Αν δεν πονέσει το κεφάλι σας, προσπαθήστε να συνειδητοποιήσετε τη βαθιά δημιουργικότητα του μαρξισμού του Κλιφ. Θυμάται κανείς τον άρχοντα στην ιστορία του Μπρεχτ, που ανακάλυψε ότι ο λαός τον μισούσε βαθιά και

αποφάσισε να εκλέξει νέο λαό.

Η δημοσίευση του κειμένου «Πλατφόρμα της Αντιπολίτευσης IS (βλ. Παράρτημα 6 για το κείμενο και επίσης το μεταγενέστερο κείμενο «Απάντηση στον σύντροφο Χάλας»), προκάλεσε τη γρήγορη απάντηση από την Κεντρική Επιτροπή. Το γεγονός ότι δεν καθυστέρησε πολύ δεν μας προκάλεσε καμία έκπληξη, και κατά κάποιον τρόπο υποθέτω ότι επίσης δεν προξενούσε έκπληξη ότι ο συντάκτης της απάντησης μάλλον ήταν ο Ντάνκαν Χάλας. Υπάρχει μια ιδιαίτερα φοβερή συμμετρία στην εικόνα ενός άνδρα ο οποίος λίγο πριν ασπαζόταν τις περισσότερες από τις κριτικές της ISO και στην πραγματικότητα αυτός είχε διατυπώσει πρώτος πολλές από αυτές, ενώ τώρα υποχρεωνόταν ή προσφερόταν εθελοντικά για να εκπληρώσει τον ρόλο της εμπροσθοφυλακής κατά της αντιπολίτευσης. Ας αρκεστούμε να πούμε ότι ήταν ένα μήνυμα για τη σκλήρυνση της στάσης απέναντι στην Αντιπολίτευση.

Στην περιφέρεια του Δυτικού Λονδίνου, ο οργανωτής πλήρους απασχόλησης, ένας νευρικός ανίκανος με το όνομα Τζον Ρόουζ, πλημμύρισε με πίστη στην Κ.Ε. και συνέταξε ένα μεροληπτικό κείμενο που κατήγγειλλε την κλαδική οργάνωση του Twickenham για σχέση με την Αντιπολίτευση. Η πρόθεσή του, φαίνεται, ήταν να προκαλέσει τον Χάρι Γουίικς να διατυπώσει τη δική του πολιτική θέση όσον αφορά την αντιπαράθεση. Ο Χάρι ήταν πάντα πρόθυμος να διευκολύνει και έτσι δεν υπήρχε καμία αμφιταλάντευση, αυτός ο ευγενικός αλλά πολιτικά σκληρός άνδρας εκφράστηκε με σθένος: «Δεν μου έχει συμβεί ποτέ να αμφιβάλλει κανείς για το με ποιους είμαι: Για όσους τρέφουν τέτοιες αμφιβολίες, επιτρέψτε μου να το πω όσο το δυνατόν σαφέστερα. **Συντάσσομαι ολόψυχα με την Αντιπολίτευση των IS κι ακόμα παραπέρα [έμφαση στο πρωτότυπο] ...** Οι οργανωτικές αλλαγές που εισήχθησαν την παραμονή της συνδιάσκεψης θεωρώ πως αποτελούν ανεπίτρεπτη παραβίαση των κανόνων του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού ... Επιτρέψτε μου να το ξεκαθαρίσω. Για όσο ανήκω στους IS **θα πολεμήσω ενάντια σε οποιαδήποτε παραχώρηση στη μaoϊκή και νεοσταλινική αντίληψη του μονολιθικού κόμματος** ». [1] Αυτά τα σημεία αντιπολίτευσης του Χάρι Γουίικς ήταν

τελείως ανεπιθύμητα και ο Ρόουζ πήρε μέτρα για να απομονώσει την κλαδική του Twickenham και να επιδιώξει ένα είδος βεντέτας εναντίον της. Ο Τεντ Κρόφορντ, ο οποίος ήταν μέλος στην περιφέρεια του Δυτικού Λονδίνου, αλλά όχι στην κλαδική του Twickenham, ένωσε την ανάγκη να γράψει στον Τζον Ρόουζ, “... θεωρώ την αντιμετώπιση του συντρόφου Γουίκς πολύ ξεδιάντροπη. Δεν μπορείτε να του απαντήσετε πολιτικά. Έχοντας επιστρατεύσει κάποιον για να σταθεί απέναντί του για να ψηφοθηρήσει (στΜ στις εκλογές για αντιπροσώπους, όπου προφανώς ο «φυτευτός» πέρασε σε ψήφους τον Γουίκς και τον απέκλεισε από τη Συνδιάσκεψη), ο νεαρός σας πρωτο-μπολσεβίκος δεν αξιώθηκε ούτε να παρευρεθεί στη Συνδιάσκεψη ... Σκέφτεσαι πραγματικά μέσα στον όλο φραξιονιστικό σου ζήλο ότι οι σύντροφοι δεν μπορούσαν να μάθουν κάτι από τον Χάρι; Μπορεί και να έχει λάθος, αλλά θα μπορούσατε να το αξιολογήσετε από μόνοι σας εάν δεν σας το ανέφεραν οι εργοδότες σας; “[2]

Στην ίδια επιστολή, ο Τεντ περιγράφει πως μέσα σε δύο χρόνια, «είδα τα μέλη [της περιφέρειας Δυτικού Λονδίνου] να μειώνονται κατά το ήμισυ από περίπου 100 σε 44 ... στη θέση σας θα παραιτούμουν από επαγγελματίας πλήρους απασχόλησης.» Στην Περιφερειακή Συνεδρίαση του Σεπτέμβρη, ο Ρόουζ είχε αναφέρει ότι, καθώς επίκειτο ένα κύμα καταστολής και ο Όμιλος θα έβγαινε στην παρανομία, όλες οι πάγιες (τραπεζικές στΜ) εντολές προς τον Όμιλο έπρεπε να ανασταλούν και οι συνδρομές έπρεπε να καταβάλλονται σε χαρτονομίσματα στον ταμία. Αυτό δεν αποκλείεται να ήταν οδηγία από το (ηγετικό) Κέντρο, αλλά είναι πολύ πιο πιθανό να αποτελούσε επίδειξη υπερβολικού ζήλου από τον Ρόουζ και, με δεδομένο τον (μειωμένο) αριθμό μελών, έπαιζε κορώνα-γράμματα τις ήδη μειωμένες εισπράξεις της Περιφέρειας. Αυτό ίσως εξηγεί το γιατί, δύο μήνες αργότερα, αυτή η πολιτική ανακλήθηκε. Τελικά «ανεστάλησαν» (στΜ δηλαδή εκδιώχθηκαν) η κλαδική του Twickenham και ο Τεντ Κρόφορντ σε μια συνεδρίαση που δεν τους επιτράπηκε να συμμετάσχουν.

Στη συνεδρίαση των Βόρειων Δήμων, τον Μάιο του 1975, πέρασαν τα ψηφίσματα της ISO για τον Δημοκρατικό Συγκεντρωτισμό, το

Κίνημα Βάσης και το Γυναικείο ζήτημα με πλειοψηφία δυο προς ένα. Δυστυχώς δεν υπήρχε αρκετός χρόνος για να συζητηθούν οι πολιτικές προοπτικές και έτσι διοργανώθηκε μια επόμενη συνεδρίαση μια εβδομάδα αργότερα με έναν ομιλητή από την Εκτελ. Επιτροπή. Ως ένδειξη είτε της περιφρόνησής τους για την Περιφέρεια, είτε για τις δικές τους πολιτικές προοπτικές, η ΕΕ απέστειλε τον Τζιμ Νάιτσολ. Επαληθεύοντας τη φήμη του ως του πρώτου απολίτικου Εθνικού Γραμματέα των IS, ο Νάιτσολ αξιοποίησε τον χρόνο που διέθετε εναντίον της κλαδικής του Harlow, που υποστήριζε την πλατφόρμα της ISO. Αποδείχθηκε ότι είχε περάσει τη μέρα του με πολύ κέφι μελετώντας τα αρχεία του τοπικού Τύπου στη δημόσια βιβλιοθήκη του Harlow. Ως αποτέλεσμα αυτής της έρευνας, υποστήριξε ότι η κλαδική δεν είχε οργανώσει δράσεις σε απεργίες, απολύσεις και περικοπές δημόσιων δαπανών. Τύχαινε βέβαια η κλαδική του Harlow, που είχε στις τάξεις της εξαιρετικά μέλη όπως ο Χιου Κερ, σήμερα ευρωβουλευτής, η Μπάρμπαρα Κερ και η Σου Λέιμπεντ, να είναι μια από τις πιο δραστήριες κλαδικές σε τοπικά θέματα και να έχει δώσει μάχες για όλα αυτά τα ζητήματα. Ήταν όμως κάτι παραπάνω από απολύτως λάθος να στεναχωρέσουν τον Τζιμ Νάιτσολ που συνέχισε εκβιάζοντας νέα ψηφοφορία για τους αντιπροσώπους της συνδιάσκεψης που ήταν υποστηρικτές της ISO. Ούτε εκεί σημείωσε επιτυχία.

Τον Μάιο του 1975, περίπου 135 μέλη είχαν δηλώσει την υποστήριξή τους στην «Πλατφόρμα της ISO» και ήταν γνωστό ότι υπήρχαν κι άλλα. Στην Εθν. Επιτροπή του Απριλίου, 14 ψήφισαν κατά των προτεινόμενων οργανωτικών αλλαγών, 12 από τους οποίους εργάτες. Πληθώρα αντιπροσωπευτικών σωμάτων των IS (εργατικές και τοπικές κλαδικές οργανώσεις και κάποιες περιφερειακές επιτροπές) διαμαρτύρονταν για τους νέους κανόνες. Σε ορισμένες περιφερειακές συνεδριάσεις, οι συζητήσεις μεταξύ των ομιλητών της ΕΕ και της ISO συχνά οδηγούσαν σε νίκη της Αντιπολίτευσης. Ο Τζον Πάλμερ ήταν ιδιαίτερα ενεργός κι επιτυχής. **Φυσικά, οι συζητήσεις αυτές διεξάγονταν συνήθως μόνο όπου η ISO είχε κάποιες δυνάμεις, διότι σε καθολικά «πιστές» (στΜ στην ηγεσία του Κλιφ) περιοχές**

εξασφάλιζαν ότι οι ομιλητές της ISO δεν θα προσκαλούνταν.

Στην πράξη, αυτά τα εκλογομαγειρέματα της ηγεσίας έπιασαν τόπο και μόνο 17 μέλη της ISO εξελέγησαν ως αντιπρόσωποι της συνδιάσκεψης. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι οργανωτικές προτάσεις εγκρίθηκαν με μεγάλες πλειοψηφίες. Το μόνο που χρειαζόταν τώρα ήταν η τακτοποίηση της λειτουργίας. Η ISO κλήθηκε να διαλυθεί-της αφαιρούταν η άδειά της να επιχειρηματολογεί για την άποψή της. Για να γίνει πιο σαφές ότι δεν υπάρχει πλέον χώρος για «συντηρητικούς» που προσκολλούνταν στις παλιές παραδόσεις που είχαν δώσει ζωή, είχαν υποστηρίξει και χτίσει τους IS στο πέρασμα των χρόνων, η νέα ορθοδοξία χρειαζόταν τώρα μια δραματική κίνηση, μια πραγματική αιματηρή θυσία του παρελθόντος.

Στο Μπέρμιγχαμ, όπου, συμπτωματικά, η ISO είχε πιθανώς την πλειοψηφία, ο υπεύθυνος της κλαδικής, Γκρέινβιλ Ουίλιαμς, ήταν ένας εξαιρετικός στρατολόγος και οικοδόμος του Ομίλου και ιδιαίτερα καλός στο να κάνει έμπειρους συνδικαλιστές μέλη (των IS). Φυσικά, αυτός είναι ακόμα ένας άλλος λόγος που δεν είχε δίκιο ο Κλιφ με την ηλίθια θέση του περί νεολαίας, καθώς οι συνδικαλιστές δεν μπαίνουν στο κίνημα πλυμένοι και εξομολογημένοι, με μια κενή συνείδηση στην οποία η ηγεσία μπορεί να γράψει πάνω το επαναστατικό λογισμικό της. Κερδίζονται στην επαναστατική πολιτική μέσα από την ίδια τους την εμπειρία και, ακριβώς επειδή είναι έμπειροι, ζουν σε έναν πραγματικό κόσμο και έχουν δεσμεύσεις και συμμαχίες που δεν μπορούν εύκολα να παραμεριστούν, επειδή σε κάποιον από την Κεντρική Επιτροπή υπήρξε μια σοβαρή αιμορραγία στο σημείο που θα έπρεπε να έχει εγκέφαλο. Στην περίπτωση αυτή, η εγκεφαλική αιμορραγία επιδίωκε την επιθυμητή αλλά μακροπρόθεσμη φιλοδοξία αντικατάστασης του Κομμουνιστικού Κόμματος ως της αναγνωρίσιμης Αριστεράς στο συνδικάτο AUEW. Φαινόταν εξαιρετικά φαινή ιδέα να κατέβει υποψήφιο ένα μέλος των IS στις επικείμενες εκλογές για Εθνικός Οργανωτής (του συνδικάτου). Τόσο πολύ κατακλύστηκε η ΚΕ με την έκδηλη λαμπρότητα της νέας πολιτικής, που δεν ένιωσαν την ανάγκη να

το συζητήσουν με την παράταξη (των IS) στο συνδικάτο AUEW. Στο κάτω-κάτω, μόνο ένα κτήνος θα αμφισβητούσε την αλήθεια της «Αποκάλυψης».

Σε μεγάλο βαθμό ως αποτέλεσμα των προσπάθειών του Γκρέινβιλ, υπήρχαν περισσότερα από 20 μέλη των IS στο συνδικάτο AUEW στο Μπέρμιγχαμ, που οργανώνονταν σε δύο εργοστασιακές κλαδικές και μια βιομηχανική κλαδική. Ανάμεσά τους υπήρχαν δέκα εκλεγμένοι συνδικαλιστές βάσης, δύο πρόεδροι (συνδικάτων) μεγάλων εργοστασίων, έξι μέλη του δευτεροβάθμιου οργάνου του συνδικάτου AUEW – ένα από τους οποίους ήταν ο πρόεδρος του δευτεροβάθμιου – και αρκετοί εκπρόσωποι εργατικών κέντρων. Όλοι τους βρίσκονταν στους IS για τουλάχιστον δύο χρόνια και μερικοί μέχρι και οκτώ χρόνια: οι περισσότεροι από αυτούς ήταν βετεράνοι σκληρών αγώνων, με σκληρές νικηφόρες απεργίες κι άλλες αγωνιστικές εμπειρίες στις πλάτες τους. Εν πάση περιπτώσει, ίσως να νομίζετε ότι ήταν ένα σύνολο εργαζομένων που κάθε επαναστατική ομάδα θα ήθελε να στρατολογήσει και να διατηρήσει. Κάνετε λάθος. Με έναν συνδυασμό αδέξιων και κακόβουλων κινήσεων, η ΚΕ συνωμότησε για να απαλλαγούν οι IS από το βάρος της καλύτερης βιομηχανικής ελπίδας που είχαν ποτέ από τις σπουδαίες μέρες του ENV.

Το υπόβαθρο σε αυτή την υπόθεση της πρωταρχικής ... αποσυσώρευσης στελεχών είναι απλό. Στις κινήσεις ενότητας των πιο χαρούμενων χρόνων 1972 και 1973, οι IS προσπάθησαν να εμπλέξουν το ΚΚ σε κοινή δράση πάνω σε ένα περιορισμένο πρόγραμμα. Αυτό δεν είχε συμβεί σε εθνικό επίπεδο, αλλά στα συνδικάτα όπου υπήρχε κάποιο είδος παρουσίας των IS, τα μέλη μας θα εμπλέκονταν σε ό,τι αφορούσε τη γενικά αναγνωρισμένη αριστερή ομάδα (στΜ δηλαδή το Κομμουνιστικό Κόμμα). Στο συνδικάτο AUEW, η «Μεγάλη Αριστερά» ήταν το πιο ανεπτυγμένο φόρουμ για συζήτηση και αντιπαράθεση πάνω στην τακτική και την πολιτική. Η ισχυρή εκπροσώπηση του ΚΚ εξασφάλιζε ότι η Μεγάλη Αριστερά είχε μια προδιάθεση προς την προεκλογική εκστρατεία – με το ενδιαφέρον να περιστρέφεται σχεδόν μόνιμα για την εκλογή στο ένα ή στο άλλο πόστο- αλλά για οποιονδήποτε η προσήλωση

στην επαναστατική δουλειά ήταν κάτι παραπάνω από μια φράση (η Μεγάλη Αριστερά) αποτελούσε σοβαρό πεδίο για δράση. Πράγματι, στη συνδιάσκεψη του 1974, ο Αντρέας Ναλιάττι και η φράξιά του καταγγέλθηκαν ως «(αναρχο)συνδικαλιστές» για την αντίθεσή τους στην πολιτική των IS να δουλέψουν εντός της Μεγάλης Αριστεράς στο AUEW. Ως σοβαροί αγωνιστές και ως πιστά μέλη, οι μηχανικοί του Μπέρμιγχαμ συμμετείχαν στη Μεγάλη Αριστερά και στο πλαίσιο αυτής της συμμετοχής συμφώνησαν να υποστηρίξουν την υποψηφιότητα ενός μέλους του ΚΚ, του Φιλ Χίγκς, προέδρου (του συνδικάτου) του εργοστασίου Ρολς Ρόις, για τη θέση του Εθνικού Οργανωτή. Αυτό, πρέπει να πούμε, έγινε πριν η Κ.Ε. ή κάποιος άλλος κατεβάσει την ιδέα να θέσει υποψηφιότητα ο Γουίλι Λι, ένα μέλος των IS και υπόδειγμα αγωνιστή του AUEW στη Γλασκώβη. Τα προσόντα του Γουίλι για τη θέση ήταν σπουδαία, το ερώτημα ήταν: είναι αυτός ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να κάνουμε πολιτική δουλειά στο AUEW; Εάν η ιδέα ήταν να οικοδομήσουμε ένα σοβαρό αντίπαλο δέος απέναντι στο ΚΚ στους μηχανικούς, δεν θα ήταν καλύτερο να αγωνιστούμε (απέναντί τους) στο πεδίο της πολιτικής, όπου ήταν εφικτό να τραπούν σε άμυνα, παρά στο εκλογικό πεδίο, όπου είχαν τη μεγαλύτερη δύναμή τους;

Για να υποστηρίξει την υποψηφιότητα του Λι η ηγεσία των IS κάλεσε σε συνέλευση της παράταξης του AUEW στο Μάντσεστερ. Μαζί με αρκετούς άλλους, οι σύντροφοι του Μπέρμιγχαμ ήρθαν να εξηγήσουν την κατάσταση και να διαφωνήσουν με την υποψηφιότητα. Ο Βικ Κόλαρντ, ανώτερος εκλεγμένος αξιωματούχος στο Lucas στο Μπέρμιγχαμ, επιχειρηματολόγησε ενάντια στην υποψηφιότητα των IS και κέρδισε την ψηφοφορία με συντριπτική πλειοψηφία. Ακολούθησε η σαφής ένδειξη ότι η κίνηση (στΜ της υποψηφιότητας του Λι) σχετιζόταν λιγότερο με μια συγκεκριμένη πολιτική πρωτοβουλία και περισσότερο απέναντι στους εργάτες-μηχανικούς του Μπέρμιγχαμ. Στη συνδιάσκεψη των IS, η ΚΕ διοργάνωσε συνάντηση όσων αντιπροσώπων τύχαινε να είναι ταυτόχρονα μέλη του AUEW κι εξασφάλισε την ψήφο υπέρ της υποψηφιότητας του Ουίλι Λι για τον Εθνικό Οργανωτή. Αυτή η στοχευμένη συνάντηση προφανώς ακύρωνε την απόφαση της συνέλευσης της παράταξης του AUEW, διότι, όπως υποστήριξε η

ΚΕ, διεξήχθη στη Συνδιάσκεψη που ήταν το ανώτατο όργανο χάραξης πολιτικής. Προφανώς υποθέτουμε πως αν ο Κλιφ κατέβαζε ένα όραμα ότι αποτελεί τη μετενσάρκωση του Β.Ι.Λένιν, αυτό θα ήταν αλήθεια γιατί συνέβη στη Συνδιάσκεψη.

Ο Στιβ Τζέφρις στάλθηκε στο Μπέρμινγχαμ για να ανακαλέσει τα μέλη του AUEW στην τάξη. Προσπάθησαν να εξηγήσουν σ' αυτόν και την Κ.Ε ότι η μακροχρόνια δουλειά στα συνδικάτα και στη βάση θα είχε πάντοτε τα μειονεκτήματά της από τη σκοπιά της επανάστασης και ότι θα έπρεπε να εγκαταλείψουμε την πολυτέλεια των πολιτικών «βλέποντας και κάνοντας» αν θέλαμε ποτέ να μας παίρνουν στα σοβαρά περισσότεροι από μια χούφτα εργαζομένων. Όπως ο Μικ Ράις, ένας κορυφαίος μηχανικός των IS του Μπέρμινγχαμ, έγραψε: «... οι σύντροφοι μπορούν να ρωτήσουν γιατί οι σύντροφοι του AUEW στο Μπέρμινγχαμ δεν πειθαρχούν στους IS; Μήπως διατηρούν σχέσεις με ένα σωρό μέλη του ΚΚ, των Τριμπιουνικών και άλλα και άλλα αριστερά στοιχεία πολύ πιο αγαπητά από τα μέλη της επαναστατικής οργάνωσης; Η απάντηση είναι απλή, στην πραγματικότητα οι σύντροφοι έχουν πολύ μεγαλύτερο σεβασμό στους IS απ' ότι έχουν για ένα άμορφο σώμα όπως η «Μεγάλη Αριστερά». Παρεμπιπτόντως, έχουν πολύ περισσότερο σεβασμό στους IS, την παράδοσή τους και τη στάση τους στο εργατικό κίνημα από ό, τι η σημερινή φουρνιά των ηγετών των IS. Προσπάθησαν να υλοποιήσουν αυτό που συνιστούσε πολιτική των IS εδώ και αρκετά χρόνια, η ατυχία τους είναι ότι πέτυχαν και αντίθετα από όσους δεν έχουν καταγράψει καμία επιτυχία, δεν μπορούν απλά να πετάξουν όλη τη δουλειά που έχουν κάνει.

Ας δώσουμε ένα παράδειγμα. Μόλις πρόσφατα το ηγετικό μέλος των IS , ο σ. Άρθουρ Χάρπερ, επανεκλέχθηκε Πρόεδρος στο δευτεροβάθμιο όργανο της AUEW. Αυτό επιτεύχθηκε επειδή α. Ο Άρθουρ είναι ένας σεβαστός αγωνιστής εδώ και χρόνια, με αποδεδειγμένα παραδείγματα αγώνων και β. γιατί έλαβε υποστήριξη της «Μεγάλης Αριστεράς». Δεν θα είχε εκλεγεί διαφορετικά. Μετά τη σχετική συμμαχία σε εκείνες τις εκλογές, οι σύντροφοι του Μπέρμινγχαμ έλαβαν εντολή να έρθουν σε ρήξη με

την «Μεγάλη Αριστερά» για το ζήτημα της υποψηφιότητας του Ουίλι Λι. Τέτοιες αστείες προτάσεις μπορεί να «κάθονται» καλά στα γραφεία σας, αλλά στον πραγματικό κόσμο, όπου οι πραγματικοί εργάτες μετράνε την αξιοπιστία σας με όρους συνέπειας και όχι με βάση τη δυνατότητα να κάνετε κωλοτούμπες αποτελούν συνταγή για καταστροφή. Πέντε χρόνια δουλειάς θα κατέληγαν στα σκουπίδια, δεν είναι περίεργο ότι οι σύντροφοι του Μπέρμιγχαμ θεώρησαν πως έχουν ένα πιο σημαντικό καθήκον απέναντι στους IS από το να πηδάνε μέσα από τα χούλα-χουπ που κρατάνε τα καπρίτσια της Κ.Ε.»[3]

Ακολούθησε κάποια πραγματικά παράξενη συμπεριφορά εκ μέρους της ηγεσίας. Οι υποστηρικτές της Αντιπολίτευσης στο Μπέρμιγχαμ δεν είχαν λάβει αντίγραφα του Εσωτερικού Δελτίου, έπρεπε να το διαβάσουν στο Βιβλιοπωλείο των IS και στη συνέχεια να το παραδώσουν. Ο Στιβ Τζέφρις προσπάθησε να επιτύχει κάποιο συμβιβασμό, αλλά όταν απέτυχε, προχώρησε στο φρικιαστικό έργο του με όλο τον ενθουσιασμό του Κόναν του Καταστροφέα. Συναντήθηκε με τον Μάικ Ράις σε μια παμπ και, αφού έμαθε ότι ο Μάικ διατηρούσε την υποστήριξή του από τους συντρόφους του AUEW στο Μπέρμινγχαμ, τον έπαψε από μέλος με την υπόσχεση ότι θα ζητήσει την διαγραφή του στην επόμενη συνεδρίαση της Κ.Ε. Ο Μικ Πέντλι έλαβε την ίδια μεταχείριση. Σαν να ήθελε να αποδείξει ότι τα χρόνια του στην Οικονομική Σχολή του Λονδίνου δεν είχαν πάει χαμένα και ότι μπορούσε να κάνει απλή αριθμητική, ο Στιβ πήγε έπειτα σε μια συνεδρίαση της Περιφερειακής Επιτροπής των IS στο Birmingham, στην οποία ο Μάικ Ράις και ο Μικ Πέντλι ήταν σεβαστά μέλη μέχρι την διαγραφή τους. Στη συνεδρίαση έπρεπε να γίνουν κάποιοι λεπτοί χειρισμοί ακόμα για να βγαίνουν τα νούμερα (στΜ στις ψηφοφορίες) σωστά, οπότε ο Ρότζερ Γκρίφιθς επίσης διαγράφηκε με το που πέρασε την πόρτα και πήγε να καθίσει. Για όσους από εμάς είχαμε περάσει από την WRP / SLL (του Χίλι στΜ) ή σε κάποια από τις προκατόχους της, όλα αυτά μας ακούγονταν τρομακτικά οικεία. Η διαφωνία σήμαινε απιστία, η αντιπαράθεση σήμαινε απιστία, ακόμη και η αδυναμία να κρατήσει κανείς επαφή με τις αλλαγές στη γραμμή που γίνονταν με ταχύτητα χαμαιλέοντα

σήμαινε απιστία και η απιστία έπρεπε να ξεριζωθεί με τη μέγιστη δυνατή αποφασιστικότητα ό,τι κι αν λένε οι καταστατικές αβρότητες. Η απόγνωση της τελευταίας παραγράφου του Μικ Ράις περιγράφει πολύ καλά για το πώς θα μπορούσαν να είναι τα πράγματα: "Οι IS είναι κάτι περισσότερο, κάτι πολύ περισσότερο από μια διοικητική δομή, με μια άψογη ηγεσία μοναδικά προικισμένη με την αρμοδιότητα λήψης αποφάσεων. Ο μαρξισμός αφορά την αμοιβαία ανάπτυξη, την αλληλεπίδραση και τη σύνθεση. Το μαρξιστικό κόμμα πρέπει να διαφυλάξει τις αρχές της ελεύθερης συζήτησης όχι από αστική ηθική, αλλά επειδή χωρίς αυτό δεν μπορεί να υπάρξει καμία σοβαρή δράση και κανένα κόμμα ». [4]

Ο Όμιλος συνέχισε να κάνει τρομαγμένος ελαφρά πηδηματάκια προς τα «αριστερά», η συνδικαλιστική δουλειά θεωρούταν βαρετή, ο πραγματικός ταξικός αγώνας σύμφωνα με την ηγεσία βρισκόταν στους δρόμους. Το κίνημα Βάσης εκφυλίστηκε σε ένα παταγωδώς αποτυχημένο εγχείρημα που ελεγχόταν από το Εργατικό Τμήμα (των IS), ένα κέλυφος που σύντομα θα θρυμματιζόταν για να αναδυθεί από μέσα του η καμπάνια «Δικαίωμα στην Εργασία» με την πορεία που ακολούθησε. **Οι IS πισωγύριζαν για να κάνουν ό,τι μπορούσε να κάνει με μεγαλύτερη ευκολία η παραμικρή σέχτα, μια θορυβώδη καμπάνια μιας χρήσης:** επρόκειτο για μορφή δραστηριότητας της οποίας την οργάνωση ήταν ιδιαίτερα έμπειρος ο Τζέρι Χίλι. (στΜ το μοντέλο είναι το εξής:) Οι σύντροφοι παραμένουν απασχολημένοι και οι εντατικοί ρυθμοί δραστηριότητας συγκαλύπτουν το γεγονός ότι οι οργανώσεις κερδίζουν χρόνο. Όσο λιγότερα αποτελέσματα δείχνει η δράση, τόσο πιο φουσκωμένες παρουσιάζονται οι υποσχέσεις. Η υπόσχεση τώρα ήταν (στΜ να ιδρυθεί) το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα το 1976. Η βάση για αυτού του είδους τη ματαιοδοξία ούτε σαφής ήταν ούτε εξηγήθηκε. Οι IS, με λιγότερα από 3.000 μέλη, εκ των οποίων ίσως το ένα τρίτο ήταν χειρωνακτικοί εργάτες, δεν ήταν κόμμα. Ποια ήταν η προσδοκία για τα επόμενα δύο χρόνια ώστε να μεταμορφωθούν σε δύναμη ικανή να λειτουργεί αυτόνομα στο εργατικό κίνημα, όπως πρέπει να κάνει οποιαδήποτε οργάνωση ισχυρίζεται ότι έχει την ιδιότητα του κόμματος; Αν το

Ζητούμενο ήταν να επαναλάβουν αυτό που έκανε το ΚΚ Μ.Βρετανίας στις αρχές της δεκαετίας του 1920, μια πολύ πιο μετριοπαθής φιλοδοξία, έπρεπε να μετασχηματιστεί η κοινωνική σύνθεση (των IS) και να χτιστεί μια απείρως μεγαλύτερη περιφέρεια. Αν το ζητούμενο ήταν να αισθανθεί ο Ντάνκαν Χάλας ότι είχε ξαναχτίσει την οργάνωση RCP στα καλύτερά της, κάτι που ήταν περισσότερο ευσεβής πόθος παρά φιλοδοξία σε κάθε περίπτωση ήταν απαραίτητο να τροποποιηθεί το (εσωκομματικό) καθεστώς δραστικά ώστε να μην κάνει τα πάντα για να αποδεκατίσει τα εργατικά στελέχη (των IS) παραβιάζοντας τις αρχές μιας επαναστατικής ηγεσίας.

Σε λιγότερο από δύο χρόνια από την άνοιξη του 1974, οι IS έχασαν 500 μέλη και υπέστησαν σημαντική μείωση στην κυκλοφορία του Σοσιαλιστή Εργάτη στα 24.000 φύλλα, με πληρωμένα τα μισά από αυτά. Ο αριθμός και το μέγεθος των εργοστασιακών κλαδικών μειώθηκε, η κυκλοφορία των εφημερίδων βάσης (στΜ έντυπα που εκδίδονταν από τις εργατικές ομάδες ανά χώρο δουλειάς) έκανε ελεύθερη πτώση. Όταν τέθηκε προ των ευθυνών του ο Κλιφ γι' αυτή την πτώση, απάντησε: "Οι τυπικοί απολογισμοί με βάση τα νούμερα είναι σοσιαλδημοκρατική έννοια". Θα είχε πλάκα να απαντούσαμε «και το θρασύ θράσος συνήθως χαρακτηρίζει τους απατεώνες και τους απατεώνες». Όπως ανέφερα ήδη, ήμασταν υπερβολικά ευγενικοί και μαλακοί στην κριτική μας.

Οι σκιές που έπεφταν πάνω στην αντιπολίτευση των IS ήταν φανερό ότι μεγάλωναν. Τον Νοέμβριο του 1975, εκπρόσωποι της Αντιπολίτευσης κλήθηκαν ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου (ενός «αμερόληπτου» δικαστηρίου που απαρτιζόταν από τον Τζιμ Νάιτσολ και τον Ντέιβ Πιρς) όπου κατηγορήθηκαν με το γεγονός ότι ένα κείμενο της ISO, «Η κρίση στους IS», είχε πέσει στα χέρια ενός δημοσιογράφου της Morning Star (στΜ εφημερίδα του ΚΚ), του Ροντ Κάιρντ. Αυτός ανέλυε λεπτομερώς την κριτική της ISO και σημείωνε: "Λίγο καιρό πριν οι IS είχαν οικοδομήσει τη φήμη τους σε μια επιμελώς κατασκευασμένη εικόνα ανοιχτού πνεύματος και απόλυτου σεβασμού στις δημοκρατικές διαδικασίες-στην πράξη όμως, όπως κι οι άλλες υπεραριστερές ομάδες, επανέλαβε τα

υποτιθέμενα λάθη, διαιρέσεις και μπερδέματα των άλλων οργανώσεων στις οποίες έκανε κριτική ως αθώα περισσότερα.» [5] Η αλήθεια αυτού του αποσπάσματος του Κάιρντ δεν πρέπει να συσκοτίζει το γεγονός ότι ο οποιοσδήποτε εντεταλμένος σταλινικός δεν έχει το δικαίωμα να κουνάει το δάχτυλό του σε κανέναν. Ο Νάιτσολ δεν μπορούσε να αποδείξει ότι η ISO είχε δώσει το κείμενο στον Κάιρντ περισσότερο από όσο μπορούσε να αποδείξει η Αντιπολίτευση ότι το είχαν δώσει αυτοί (στΜ η πλειοψηφία της ηγεσίας). **Αυτό που ήταν σίγουρα αλήθεια και χωρίς αμφιβολία μέτρησε πολύ για την Επιτροπή Ελέγχου ήταν το γεγονός ότι αν δεν υπάρχει ISO, τότε δεν υπάρχουν και κείμενα της ISO.**

Στο κομματικό συμβούλιο του Δεκεμβρίου του 1975, ο Ντάνκαν Χάλας υποστήριξε ότι οι φράξιες πάντα οδηγούσαν σε διάσπαση και δεν μπορούσαν να γίνουν ανεκτές σε μια οργάνωση μάχης. Η ISO, είπε ο Ντάνκαν, πειθαρχούσε περισσότερο στη φράξιά της παρά στους IS και δεν λειτουργούσε σαν τμήμα της οργάνωσης. Σε μια από εκείνες τις στιγμές που είναι τόσο ευχάριστα αποκαλυπτικές, ο Κλιφ είπε: **“Οι φράξιες μπορεί να επιτρέπονταν στο μπολσεβίκικο κόμμα, αλλά δεν επιτρέπονται στους IS”.** Αργότερα πρόσθεσε ότι οι μπολσεβίκικες φράξιες ήταν καλές. Είναι δεδομένο φυσικά ότι θέλαμε να είμαστε καλή φράξια, αλλά δεν μπορούσαμε για μια ζωή να θεωρούμε δίκαιο να υποβάλλουμε τον χαρακτήρα μας στην κρίση του Κλιφ. Πείτε μας στραβοκέφαλους αλλά θεωρούσαμε ότι θα είναι προκατειλημμένος απέναντί μας. Η πλειοψηφία του κομματικού συμβουλίου, επηρεασμένη σαφώς από την ομιλία του Ντάνκαν και εντυπωσιασμένη από το γεγονός ότι ο Κλιφ είχε μόλις γράψει ένα κακό βιβλίο για τον Λένιν και ήταν έτοιμος να γράψει άλλα τρία, **ψήφισε με συντριπτική πλειοψηφία μια απόφαση που απαιτούσε από την ISO να διαλύσει τη φράξιά της.**

Η διοικούσα επιτροπή της ISO, μετά από συζήτηση, έστειλε δήλωση στην Κεντρική Επιτροπή: “Η θέση μας σχετικά με την απόφαση του κομματικού συμβουλίου για την Αντιπολίτευση είναι ακριβώς η ίδια με αυτήν που διατυπώθηκε στη συνάντηση με την

Επιτροπή Ελέγχου την Κυριακή 30 Νοεμβρίου. Οι κριτικές που κάνουμε βασίζονται άμεσα στην καρδιά των πολιτικών παραδόσεων των IS, τις κατευθύνσεις και τη δημοκρατική δομή τους. Ανησυχούμε ότι η τρέχουσα στροφή στον υπερ-αριστερισμό θα καταστρέψει κάθε ρεαλιστική (στΜ πιθανότητα να αποκτήσουν οι IS) εργατική βάση, ενώ θα δημιουργήσει το στυλ της άσχετης (πολιτικής) δουλειάς αυτοσυντήρησης για την οποία κάναμε κριτική (στην αριστερίστικη οργάνωση) WRP. Θεωρούμε ότι είναι εις βάρος των IS ότι το Εθνικό Συμβούλιο αποφάσισε να τερματίσει τη συζήτηση με βάση βιαστικά ψηφισμένες αποφάσεις πάνω στο ζήτημα των μόνιμων φραξιών, ενώ όσον αφορά την καμπάνια “Δικαίωμα στην Εργασία” και το λανσάρισμα της ιδέας περί Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, έκρινε σκόπιμο να αγνοήσει ή να παραβιάσει τις αποφάσεις που ελήφθησαν στη συνδιάσκεψη. Για αυτούς τους λόγους δεν είμαστε διατεθειμένοι να διαλύσουμε τη φράξια, αν και θα συνεχίσουμε να ενεργούμε σαν πειθαρχημένα μέλη των IS.»

Στην πραγματικότητα απλώς τα είπαμε για να τα πούμε. Μετά την παραλαβή της επιστολής της ISO, ο Νάιτσολ τηλεφώνησε στον Χέιζελ Μάντρελ, τον γραμματέα της φράξιας, για να του πει ότι όλα τα μέλη της διοικούσας επιτροπής της ISO έπαυαν να είναι μέλη και ότι η διαγραφή τους θα προωθούνταν στην Κ.Ε. (στΜ για την επικύρωσή της) την ίδια ημέρα. Η Σου Μπέιτελ, μια υπάλληλος των γραφείων του (ηγετικού) κέντρου, δέχτηκε το πλήρες σετ θεραπείας. Ο Νάιτσολ την απέλυσε, την έπαψε από μέλος των IS και ανέλαβε να προωθήσει τη διαγραφή της στην Κ.Ε. Ήταν ψυχούλα ο άνθρωπος.

Αυτό ήταν το τέλος της διαδρομής για την ISO: τα μέλη της που δεν διαγράφηκαν αποχώρησαν ως ένδειξη συμπάθειας σε αυτά που διαγράφηκαν. Για αυτά το μεγάλο πείραμα των IS είχε λάβει τέλος. Η δυναμική της σχέτας είχε κερδίσει και πάλι. Πολλοί από τους βασανιστές εκείνης της εποχής έγιναν αργά ή γρήγορα οι βασανιζόμενοι. Δεν μπορώ να πω ότι συμφωνώ με αυτό, αλλά η γριά μάνα μου έλεγε: «Ο Θεός δεν εισπράττει τα χρέη του σε χρήματα» (στΜ κάτι σαν «αν κάνεις κακό θα το βρεις απ’ τον

θεό»). Αν αυτό ισχύει, ίσως (ο θεός) πρέπει να φροντίσει να στείλει μερικούς δικαστικούς κλητήρες, καθώς μετά από τόσα χρόνια υπάρχουν ακόμα μερικοί σημαντικοί εξέχοντες οφειλότες. Μόνο οι ηθικά σκάρτοι στερούνται οποιουδήποτε ορίου, πέρα από το οποίο δεν θα πήγαιναν. Δυστυχώς, υπάρχουν μερικοί τέτοιοι και αυτοί φυσικά περπατάνε στην αυλή του βασιλιά, όπου μπορούν να τον συγχαίρουν για την πολιτική του ενδυμασία, να χειροκροτούν τις τελευταίες αναλαμπές της ιδιοτροπίας του και να γιουχάρουν ενωμένοι όσους είναι τόσο ασεβείς ώστε να επισημαίνουν ότι ο αυτοκράτορας είναι τελείως γυμνός. Είναι κι αυτό ένα είδος ζωής, αλλά όχι σπουδαίο και σίγουρα δεν έχει καμία σχέση με τη σοσιαλιστική χειραφέτηση της ανθρωπότητας. Αυτή είναι γενικά μια πολύ σοβαρότερη υπόθεση, που μπορεί να έρθει σε πέρας από ανθρώπους που είναι πιο ειλικρινείς, πιο αφοσιωμένοι, πιο δημοκρατικοί και πιο πιστοί. Πιο ειλικρινείς σχετικά με το τι είναι και το τι μπορούν να κάνουν. Πιο αφοσιωμένοι επειδή λειτουργούν χωρίς ψευδαισθήσεις και χωρίς ψέματα στον εαυτό τους ή σε οποιονδήποτε άλλο. Πιο δημοκρατικοί, διότι τα τεχνάσματα και οι απάτες δεν δουλεύουν- μόνο με τη μέγιστη δημοκρατία μπορεί να οικοδομηθεί ένα μαζικό κίνημα για τον σοσιαλισμό. Πιο πιστοί στη θεωρία και στην πολιτική, πιο πιστοί στα μέλη και πάνω απ' όλα πιο πιστοί στην εργατική τάξη. Κανένα από αυτά δεν είναι προαιρετικές πολυτέλειες που απλά απαγγέλλονται σε ένα επαναστατικό λογύδριο στις συγκεντρώσεις της Πρωτομαγιάς- **είναι τα βασικά κομμάτια του παζλ που θα συνταιριάξουν μια μέρα για να αποκαλύψουν τη σοσιαλιστική κοινωνία. Η ιστορία δεν έχει τελειώσει, απλά αργεί ακόμα να ξεκινήσει.**

Σημειώσεις

1. Επιστολή προς την Εκτελεστική Επιτροπή των IS από τον Χάρι Γουίικς, 24 Απριλίου 1975.
2. Επιστολή προς τον Τζον Ρόουζ, Οργανωτή των West Middlesex, από τον Τεντ Κρόφορντ, 11 Σεπτεμβρίου 1975.
3. Διαγραφές στο AUEW του Μπέρμιγχαμ, από τον Μικ Ράις, ένα

κείμενο της ISO.

4. Όπως πριν.

5. «Ανάμεσα στις Γραμμές», του Ροντ Κάιρντ, MorningStar,
22/11/75